

de eerste maanden weer niet buiten. Als hij het daarmee winnen kon . . .
in Godsnaam dan maar!

II.

Een half uurtje later lag het kleine kadjang huisje, als een middelpunt van hel-uitstralend licht, in de omsluitende duisternis van de rimboe. De gasolinelamp suisde en de witte gloed van den brander trok een zwerm nachtvinders, die traag en donker vleugelden. Zwarte, hard-schildige torren tuimelden rond het licht of vlogen tikkend tegen de gevlochten kadjang van de zoldering. Bij het trapje hurkte Amat en waaierde langzaam over het smeulend houtskoolvuurtje, waar de wierook op verdampte. Een sterke, geur-verspreidende walm wolkte blauwig uit de aarden anglo *) op.

„Wat je hier hebben moest,” zei Mr. Lang, een jonge Amerikaansche boormeester, nog maar kort op de terreinen, „dat is muskietengaas,” en hij verjoeg met zijn wuivende hand den bijna-bedwelmend zoeten wierookdamp.

„Jawel, dat komt ook, als we maar wat verder zijn,” zei Schriekce, de dikke Duitsche boormeester, maar hij lachte er goedig om. „Och, dat hindert niets, als je maar lang genoeg hier bent voel je ze al niet meer, wat jij, Mac-Arthur.”

„Pait,” †) zei de Canadees en zijn prachtige tanden kwamen bloot om den korten pijpsteen die, als samenhoorig met hem, in den linker mondhoek zat geklemd. „Pait, I tell you, boy.” Bart van Geen, die stilletjes neerlag in zijn langen stoel, vlak tegen den houten rand van de balustrade, schrok uit zijn gedoezel op.

„Zooveel drinken dat de muskieten, voor ze steken, dronken worden, dan heb je er geen last meer van.” Bart lachte flauwtjes, hij kende deze mop, maar genegen toch bleef hij kijken naar den mooien ouden kop van Mac-Arthur, rood verbrand onder den glans van het zilver-witte haar. Daar was in dezen man een distinctie, die Bart had aangetrokken van het eerste ontmoeten af.

Er zaten, om de wrakke tafel, op een bijeengescharreld stelletje stoelen, vijf mannen in een kring; de rook van hun pijpen en sigaretten omkringelde de roode koppen en een sterke geur van pait ademde als het ware uit de warme lichamen op. Daar waren Mac-Arthur en de Duitscher Schriekce, twee oude getrouwen van de boorterreinen, één geworden met de rimboe, maar beiden correct in helder gestreken toetop, het boordje alleen los aan den hals. De jonge Amerikaan en Verhallen, de geoloog, zaten in fleurig-kleurige shirts, alleen Van Meurs, de Amsterdammer, droeg nog zijn kaki reispakean. §)

*) Vuurpot. †) Jenever. §) Pak.